

3994.04.02.

Tegnap fogtam egy pixtukot.

A pixtukot sem könnyű megfogni, de otthonról megszökni sem egyszerű. Apu és anyu szigorúan megtiltotta, hogy egyedül elmenjek a háztól ötven méterre. Mindig olyan aggódalmasak, pedig én már elég nagylány vagyok. Tudom egyedül kezelni az egész háztartási automatikát, a konyhát is, meg a tanulószobait is.

Tíz éves vagyok.

Szóval tegnap reggel jól bevadítottam a bátyámat meg az öcsémet. Addig piszkáltam őket, míg alaposan összeverekedtek. Akkor anyu berontott a szobájukba, és kiabálni kezdett. Erre apu is felébredt, ájtött, és elkezdett rendet csinálni. Amíg ők ezzel voltak elfoglalva, én szépen kiosontam a házból, és futottam a patakhoz...

Bryan már nagyon unta a hetekig tartó, hosszú utat. A Pix-003-ra tartottak, vizsgálatot kellett tartaniuk, mivel a bolygó egy jó ideje már nem adott életjelt magáról. Valószínűleg ez a kolónia is kihalt, ahogy már annyi másik is. Sok település halott, romvárossá vált már, egyszerűen azért, mert olyan helyen akartak megtelepedni, ami nem volt gazdaságos. A Földről kirajzó telepések minden talpalatnyi, vacak kis bolygón megpróbálták új életet kezdeni. Felérték a kezdéshez nyújtott hiteleket, a felhalmozott készleteket... aztán mivel semmit nem tudtak piacra dobni, nem tudtak miből megélni, egyszerűen éhen haltak.

– Megint végigleltározhatok egy rakás csontvázat, üres konzervdobozt, lerobbant berendezéseket, lelakott épületeket, kimerült energia-egységeket... – sóhajtotta Bryan.

3994.04.03.

Tegnapelőtt zűrös napom volt. Nem elég, hogy pixtukot fogni elég macerás, ráadásul még gyorsan is kellett csinálni, mert észrevették, hogy elszöktem és engem keresett az egész család. Na, nem baj, mire megtaláltak, sikerült eldugnom a raktárban. Azt tanultam a vidi-iskolában, hogy a bolygó egyetlen őshonos életformája a pixtuk. A képeken olyan aranyos volt, ahogy fickándozott a vízben.

Múlt héten, mikor apuékkaal sétálni voltunk a pataknál, láttam egyet.

Sikerült megfogni, el is tudtam rejteni, már csak azt nem tudom, mivel etessem. Azt még a Földön olvastam valahol, hogy az állatokat etetéssel lehet szelidíteni, de azt még valahonnan meg kell tudnom, hogy mit eszik a pixtuk.

Bryan már alig várta, hogy leszálljanak. Nem a bolygóra volt ennyire kíváncsi, inkább csak szeretett volna már egy kicsit kiszabadulni az űrhajóból. Jó lett volna már mozogni egy cseppet, kicsit eltúnni a parancsok, a parancsnok és a szabályzat elől... a cipős doboznyi kis kabin helyett egy egész bolygón sétálni...

Önálló felderítő lévén elég nagy szabadsága volt, ha végre leszálltak valahol. Egyedül dolgozhatott, még az anyahajót is távoli pályára vezényelhette, ha a körülmények úgy kívánták. A „körülmények” többnyire azt jelentették, hogy jobb szeretett

egyedül körülnézni, vizsgáldni. Általában csak akkor hívta az anyahajót, amikor már készen volt a jelentéssel.

3994.04.04.

Még mindig nem tudom, mit eszik a pixtuk.

A vidi-iskola adattárában csak annyi volt róla, hogy a pixtuk a Pix-003 bolygó egyetlen őshonos életformája, többnyire vízben él, formája a földi halakra emlékeztet... Apa kódjával beléptem a földi adatbankba is, de ott sem találtam sokkal többet. (Apa még meg fog búbolni a net-számla miatt.)

Nem tudom, mivel etessem. Próbálkoztam már haltáppal, kutyatáppal, madáreleséggel, tejbegrízzel és parizeres zsemlével. Sőt lekváros buktával is kínáltam. Nem kellett neki. Nem eszik, nem eszik és nem eszik. De hiába nem eszik, láthatólag semmi baja. Ez talán a levegőből él? Vagy miből?

Most egy napig meg sem próbálok etetni, majdcsak megéhezik.

Bryan leszállás előtt még egyszer átnézte az adatokat; Föld típusú bolygó, jelentéktelen eltérésekkel. A talaj, a levegő, a növényzet szinte azonos a földivel.

– Jaj, de jó, nem kell szkfander... kényelmes kempingezés lesz.

Nagyobb méretű állatok nem élnek a Pix-003-on, csak a pixtuk. A pixtuk általában vízben él, passzív, visszavonult, titokzatos lény. Rejtőzködő életmódja miatt még nem tanulmányozták a biológusok.

– Gyakorlatilag minden olyan, mint a földön... kivéve a pixtukot... itt a telepések ideális körülményeket találtak a mezőgazdasághoz és az iparhoz is... de akkor vajon mi lett velük...

3994.04.05.

Ma már megint kakaó és zabpehely volt reggelire.

Már úgy unom. Nem is ettem meg, inkább kivittem a pixtuknak. Ez sem kellett neki. Csak tudnám, mivel kínáljam? Ha nem tudom etetni, lehet, hogy el kell engednem.

Különbözik pedig olyan aranyos. Már egyáltalán nem úgy néz ki, mint amikor kifogtam a paktából. Egészen más lett. Csak nem beteg? Vagy a pixtukoknál ez a változás normális? Amikor kifogtam, akkor síkos volt, zöldes és hideg. Leginkább egy kedves, kövérke kis halacskához hasonlított. Vidáman fickándozott nem csak a vízben, hanem a kezemben is, ahogy vittem. Most viszont inkább olyan, mint egy gombolyag. Puha, meleg, kerekded. Olyan, mint egy plüss maci, csak éppen élő.

Bryan izgatottan készülődött a leszálláshoz. Már előre elhatározta, hogy ha végre kiszabadul a „nagy konzervdobozból”, nagyon hamar távoli pályára küldi.

– Nagyon kell már egy kis lazítás! Napokig, sőt lehet, hogy hetekig fogok vacakolni a vizsgálatokkal. Inkább mindent végignézek, megvizsgállok háromszor, csak ne kelljen visszamásznom a cellámba.

Terepjáróját telepakolta a szükséges felszerelésekkel és hetekre elegendő élelmiszerral. Hosszú kempingezésre készült. A minden szükségessé alaposan megpakolt kocsival behajtott a leszállóegységbe, lezárta a zsilipeket, és már csak a landolási engedélyre várt.

3994.04.07.

Ma nem kaptunk reggelire kakaót. Zabpehely sem. Ez igazán jó dolog, már untam mindkettőt. Pírtóst kaptunk és teát. A fiúk ugyan morogtak, de nekem tetszett. Vittem belőle a pixtuknak

is, de neki ez sem kellett. De ő legalább nem morgott. Még mindig nem eszik semmit.

Azt hiszem, kezd megszeliődlni... Ez egy másik bolygó, nem a Föld, itt talán a szelidítéshez nem olyan fontos az etetés. Ha kimegyek hozzá, a kezemhez dörgölőzik, hozzám bújik. Félrehajja azt a buksi fejét és olyan okosan néz rám. Úgy érzem, szeret engem.

A leszállóegység levált az anyahajóról, megtett néhány kört a bolygó körül, aztán simán landolt. Bryan kiküldte a szondákat. A friss mérések megerősítették a már ismert adatokat: föld típusú bolygó, belélegezhető levegő... stb. Nehezen telt el az előírásos egy óra, mire végre kigördülhetett terepjárójával a komp belsejéből.

3994.04.12.

Ted, a bátyám, ma kijött valamiért a raktárba.

Persze, azonnal megtalálta a pixtukot. Ted mindig mindent megtalál. Ezt a füzetet is azért írom, pedig szokatlan és nehezemre is esik kézzel írni, mert a számítógépben már régen beleolvasott volna. Azt ígérte, hogy nem áru be anyuéknak, de nem nagyon bírom benne. Ted néha olyan dísznő...

Bryan hamar megtalálta az első települést.

„Első ránézésre a szokásos...” – gondolta.

Üres házak, épületek, elhagyott gépek, berendezések... A szokásos... De valami mégis zavarta... Nem talált csontvázakat, üres konzervdobozokat, kimerült energia egységeket.

– Tele van minden kajával, terménnyel, áruval, érvényes hitelkártyákkal, működőképes gépekkel, teli energia cellákkal... De sehol senki...

Bryan sorban végigjárta a térképen szereplő összes települést, de mindenhol ugyanazt találta.

3994.04.13.

Ted ma nincs itthon. Jobb is, mindig piszkál engem. Anya és apa egész délelőtt engem nyaggatott, hogy tudom-e, hol van Ted.

– Talán átment valamelyik szomszédos farmra – mondtam, és ezzel megúsztam, hogy bejőjenek a raktárba, és meglássák a pixtukomat.

Apa körbetelefonálta a szomszédokat, de sehol sem látták Tedet. Egész nap csak telefonáltak, rádióztak, a kezüket tördelték... hát igazán idegesítőek voltak. Ted már elég nagy fiú, lehet, hogy valami lánynál van, és direkt kikapcsolta a rádióját. Majd előkerül.

3994.04.14.

Ted ma sem került elő. Ez nem is baj, legalább csend van itthon. Anya és apa nincsenek idehaza, talán elmentek Tedet keresni. Csak az öcsém, Bruce van itt. Egész nap engem nyúz reggeliért, ebédért, tiszta zokniért, meg azért, hogy hol az anyu meg az apu. Az egész napomat elszúrta. Nem is volt időm kimenni a pixtukomhoz. Na, majd holnap, ma már álmos vagyok. Olyan fárasztó egy ilyen kis kölyök, mint Bruce.

Bryan elérte a térképen található utolsó települést. Kötelessége volt mindent végigjárni. Ha egyedül nem győzte, kérhetett segítséget az anyahajóról. Bryan szinte sohasem kért kisegítőket, jobban érezte magát egyedül. A Pix-003 kolónia nem volt túl nagy, néhány nap alatt bejárta az egészet. Már kezdte unni, hogy mindenhol ugyanazt találja. Magyarázat meg sehol... Összeállította a jelentését, összepakolt és leadta a hívójelet.

3994.04.15.

Reggel kimentem végre a pixtukomhoz. Még mindig ott volt, ahol hagytam. Ott gubbasztott a raktár sarkában, és olyan furcsán nézett rám. Még mindig nem tudom, hogy mit eszik. És vajon miért néz ilyen furcsán, bánatosan...

Bryan nem tudta felderíteni a kolónia pusztulásának okát, de már nem is érdekelte.

Belefáradt a hosszú vikendbe, és már szeretett volna visszakerülni az egyébként „nagy konzervdoboz”-nak csúfolt anyahajóra.

Kötelességtudóan továbbment a még visszalévő néhány épülethez. Amíg az anyahajó közeli pályára tér és leküldi a kompot, van még ideje bőven. Addig éppen körülnézhet ezekben az épületekben is. Elindult, habár nem sok értelmét látta... de valamilyen el kell tölteni az időt.

3994.04.17.

Tegnap is, meg ma is a nyakamra járnak a szomszédok. Egyre azzal nyaggatnak, hogy hová lett anya, apa, Ted és Bruce...

– Mit tudom én, merre mászkálnak... majd hazajönnék! – mondtam nekik.

Nem akartak békén hagyni, egyre csak kérdezgettek, faggattak. Igazán utálatosak ezzel a folytonos nyaggatással, zaklatással. Voltak olyanok is, akik telefonon vagy rádión biztosítottak róla, hogy aggódnak a családomért, és számíthatok a segítségükre. Persze... sokan szívesen befogadnának... a szüleim birtokával együtt...

De azt bezzeg egyikük sem tudta megmondani, hogy mit eszik a pixtuk. Pedig mindegyiktől megkérdeztem.

Tele van a búrám ezzel a sok álszent, képmutató majommal!

Bryan az utolsónak maradt épületekben is ugyanazt találta, mint amit mindenhol...

Már nagyon unta ezt a felderítésnek nevezett hosszú vikendet.

– Vajon miért nem válaszolt még a nagy konzervdoboz? – tűnődött.

Ránézett az órájára: 4001.11.23... 07.20.34...

Bóklászott az üres épületben... valaha raktár lehetett. A szeme sarkából észrevett egy kicsi, barna, bozontos valamit, amit az utóbbi napokban mintha már többször is látott volna... de egyáltalán nem volt benne biztos...

– Talán egy patkány surrant erre... habár nem tudom, van-e a Pix-003-on patkány...

Bryan egyre türelmetlenebb lett. Már sokadszor hiába hívta az anyahajót.

– Mit szórakozik velem az anyahajó? Átkozott, nagy marha konzervdoboz! – kiabálta mérgében, hogy zengett belé a nagy, hodály-szerű raktárépület.

Egy láda tetején talált egy poros füzetet. Belenézett.

Ákom-bákom gyerekírással volt teleírva. Unalmában végigolvasta.

„3994.04.02. Tegnap fogtam egy pixtukot...”

Ahogy olvasta a füzetet, az izgalomtól egyre jobban remegett a keze, a hideg veríték a homlokáról a szemébe folyt.

– Magasságos egek! – suttogta maga elé. – Én nem gondoltam komolyan! Jóságos, bazi nagy konzervdoboz! Gyere értem! Gyere értem!